

Tulku Thondup Rinpocze
TAJEMNE ŻYCIE PADMASAMBHAWY I JEGO UCZNIÓW

Przełożył: Jacek Sieradzan

YUNGDRUNG PUBLISHING

Kraków 2124

w Roku Ognistego Wołu

SPIS TREŚCI

Życie Padmasambhawy

Pięć głównych partnerek Guru Rinpocze

Główni tybetańscy uczniowie Guru Rinpocze

Guru Rinpocze, jeden z wielkich adeptów buddyjskiej Indii, jest założycielem buddyzmu tybetańskiego. Jest znany jako Padmasambhawa (Padma Byung gNas), 'Urodzony w lotosie' i guru Oddijany. W Tybecie jest powszechnie zwany Guru Rinpocze, 'Cennym mistrzem'. Ningmapowie uważają go za drugiego Buddę i czczą jako takiego.

Zanim zajmę się życiem Guru Rinpocze, chciałbym omówić niektóre problemy, na jakie możemy napotkać chcąc zrozumieć takie pełne mocy, ezoteryczne, mistyczne i oświecone życie, jak życie Guru Rinpocze.

W jaki sposób adept może czynić cuda i osiągnąć świetliste ciało?

Prahewadžra, Mańdziuśrimitra, Śri Simha, Dźnianasutra, Vimalamaitra i Guru Rinpocze wraz z partnerkami, jak również wielu jego uczniów, byli manifestacjami buddów lub wysoce zrealizowanych istot. Ich żywoty i długość życia nie były ograniczone jak życie zwykłej osoby. Chociaż manifestacje buddów w formie wielkich adeptów pojawiają się w historii świata, dzieje się to bardzo rzadko. Prahewadžra, Mańdziuśrimitra, Śri Simha i Dźnianasutra rozpuścili pod koniec życia swoje przejawione ciała w dharmakaję, nie pozostawiając po sobie żadnych śmiertelnych szczątków. Ponieważ osiągnęli kontrolę nad długością życia, żyli przez stulecia.

Vimalamitra -- dzięki swej uczoności i poświęceniu medytacji njingthig -- osiągnął ciało wielkiego przekształcenia

świetlistym ciele i pozostanie w tej samej formie przez tysiące lat. A

Guru Rinpocze, chociaż był manifestacją Buddy Amitabhy, Buddy Nieskończonego Światła, przejawiał się w postaci potężnej istoty, która dążyła do zdobycia ezoterycznych nauk, aby zrealizować ich rezultaty dla pożytku istot. Uważa się, że również i on osiągnął świetliste ciało wielkiego przekształcenia.

Urzeczywistnienie tych wielkich adeptów nie zawiera się wyłącznie w samej tylko długowieczności ich śmiertelnych ciał albo zdobyciu ciała astralnego, ale w osiągnięciu ciała oświeconego, powstałego z siebie światła wrodzonej świadomości, natury buddy. Chociaż my, zwykli ludzie, nie jesteśmy w stanie ujrzeć świetlistego ciała takim, jakie ono jest, to kiedy nadarza się sposobność otrzymania pożytku, widzimy je w formach

odpowiednich do naszej natury.

Kiedy słyszymy opowieści o adeptach żyjących przez stulecia albo czyniących cuda, większość z nas w najlepszym wypadku przyjmuje je niechętnie. Są również i tacy, którzy czytali o adeptach i podobały im się opowieści o długowieczności i cudach, ale nie potrafili zaakceptować ich, ponieważ nie pozostają one w zgodzie z tym, czego teraz doświadczają. Jednak większość starożytnych kultur i religii zapisywało wydarzenia związane z ponadludzkimi istotami i nadnaturalnymi osiągnięciami, takimi jak długowieczność czy pokazy cudownych mocy, będące rezultatem wewnętrznej duchowej mocy i siły medytacji, a nie skutkiem materialnej władzy.

Dzisiaj jesteśmy świadkami materialnych cudów, w które nigdy by nie uwierzono w dawnych czasach, ale utraciliśmy kontakt z naszymi wewnętrznymi mocami. Staliśmy się niewolnikami zewnętrznego, materialnego świata. A zatem problem nie polega na tym, czy ezoteryczne moce są zasadne czy nie, ale raczej na tym, abyśmy skierowali się ku obcym nam, prawdziwym mocom naszej wewnętrznej prawdy, jak osoba, która trzyma bogactwa ukryte w domu i wychodzi na ulicę by zebrać.

Dlaczego należy badać manifestacje Buddy? Jeżeli mistrzowie tacy jak Guru Rinpocze są manifestacjami buddów, to dlaczego przechodzą rygorystyczny trening i stają wobec wielu przeszkód? Należy tu zwrócić uwagę na dwa punkty. Po pierwsze, emanacje buddów pojawiają się i ściśle spełniają swoje aktywności, bez względu na formy i role, jakie manifestują. Jeżeli pojawiają się jako słudzy społeczeństwa, to -- chociaż są emanacjami buddów -- spełniają tę rolę, stając się ludźmi, którzy dostarczają jedzenia, schronienia i leków, albo też pracują nad wzmocnieniem wartości etycznych i rodzinnych. Dlatego jeśli adepci manifestują się jako mistrzowie nauk tajemnych, to pełnią rolę uczniów, medytujących i zrealizowanych adeptów. Podobnie jest wtedy, gdy ze złota wykona się łyżeczkę i będzie ona służyć jako łyżeczka, a jeśli zrobi się ozdobę -- posłuży ona jako ozdoba. Nie ma tu znaczenia fakt, że złoto jest metalem szlachetnym, który można przechowywać jako część skarbu narodowego. Po drugie, różne manifestacje Buddy (nirmanakaje) pojawiają się bez związku z perspektywą Buddy, lecz [stosownie do potrzeb] zwykłych istot, którym mają służyć. Zazwyczaj zwykli ludzie nie posiadają najlepszej karmy i temperamentów, aby zobaczyć, poczuć i otrzymać najlepszą z manifestacji. Rola manifestacji będzie więc ograniczona stosownie do ich karmicznej i emocjonalnej natury. Nawet wielkich adeptów, takich jak Guru Rinpocze, większość ludzi widziała w zwykłej -- lub podobnej do zwykłej -- postaci, a nie w świetle ciała wielkiego przekształcenia. Kiedy Guru Rinpocze przebywał w Tybecie, król Trisong Detsen nie chciał uwierzyć, że on przebywa w świetlistym ciele. Ponieważ Guru Rinpocze nalegał, król trzykrotnie uderzył go pięścią i za każdym razem nie był w stanie dotknąć jego ciała, i uderzał w siedzenie.

Wielcy adepci, tacy jak Prahewadžra i Guru Rinpocze, nie tylko byli manifestacjami buddów, ale ukazali się jako istoty obdarzone właściwościami adeptów. Posiadali niezwykłą moc i oświeconą mądrość. Adepci tacy jak oni objawiali swoją moc poprzez zmanifestowanie wiele form jednocześnie, sprowadzenie form do jednej i ukazywanie harmonijnego [istnienia] przeciwstawnych elementów, takich jak woda i ogień, stosownie do karmicznej i mentalnej natury i potrzeb uczniów, którzy byli ich świadkami. Wszystkie te cudowne manifestacje były możliwe dzięki dojrzałej

karmie wielu ludzi, żyjących w tamtym czasie i miejscu.

Skąd biorą się różne wersje życia wielu adeptów? W szczególności życie Guru Rinpocze jest jednym z najbardziej niezwykłych żywotów, jakie zna historia duchowego świata, dzięki czemu doszła do nas w wielu różnych wersjach. Odmiennie wersje nie oznaczają, że jedna z nich jest prawdziwa, a pozostałe fałszywe. Manifestacje żywotów adeptów pojawiają się odmiennie różnym ludziom w różnych miejscach i czasach, aby w ten sposób służyć im w najodpowiedniejszy sposób. Przy wielu okazjach ta sama manifestacja w jednej chwili była odmiennie odbierana przez różnych ludzi. Dzieje się tak z powodu oświeconej mocy adeptów, pełnej kontroli, jaką sprawują nad iluzorycznymi formami, czasem i przestrzenią zwykłych zjawisk. Jest to samo sedno, które sprawia, że moc w pełni oświeconego mistrza jest czymś niezwykłym i stanowi wielkie źródło błogosławieństwa i pozytywnej mocy dla mądrych, otwartych i oddanych [Dharmie] ludzi. Jedynym powodem, dla którego Budda manifestuje się przed nami, zwykłymi ludźmi, jest to, że jako inne istoty posiadamy odmiennie natury i potrzeby, a nie z powodu presji karma i nawyków, emocji i działań manifestacji.

Pośród licznych wersji biografii Guru Rinpocze, napisanych przez wielkich uczonych i/lub odkrytych przez wielkich teronów, będących jego duchowymi spadkobiercami, istnieje wiele takich, które mogą zrozumieć zwykli ludzie, tacy jak ja. W oparciu o te źródła powstał ten krótki opis życia Guru Rinpocze.

Osiem (lub według innych, dwanaście) lat po odejściu Buddy [Śakjamuniego], manifestacja Buddy Amitabhy posiadająca na ciele pomyślne oznaki, urodziła się, ale nie z łona kobiety, ale poprzez cudowne narodziny pośród cudownych oznak, w lotosie na Mlecznym Oceanie w północnowschodniej części kraju Oddijana.

W owym czasie w Oddijanie rządził wielki i szczodry król Indrabhuti. Przez wiele lat -- dopóki jego skarbiec nie opustoszał -- zapewniał ubogim ludziom wszystkie niezbędne materialne rzeczy. Teraz, kiedy nie miał niczego do dania, stracił również wzrok. Nie miał dzieci, które mogłyby objąć po nim tron i zadbać o jego poddanych. Ciągłe jednak, z niezwykłą odwagą i entuzjazmem w spełnianiu potrzeb swego ludu, pomimo obiekcji ministrów, wraz z lojalnym ministrem Krisznadharą i dużą załogą, wyruszył w podróż przez ocean w poszukiwaniu klejnotu spełniającego życzenia. Gdy wracał wraz z klejnotem, dzięki któremu odzyskał wzrok, on i jego orszak ujrzeli zdumiewająco piękne dziecko w wieku około ośmiu lat, siedzące w rozkwitłym lotosie w środku Mlecznego Oceanu. Zdumiony król spytał dziecko:

-- Kim są twoi rodzice? Z jakiej linii się wywodzisz? Jak ci na imię? Co jesz? Co tutaj robisz?

W odpowiedzi dziecko czarującym głosem zaśpiewało następujące wiersze:

Moim ojcem jest wrodzona świadomość, Samantabhadra.

Moją matką jest ostateczna sfera, Samantabhadrī.

Moją linią jest jedność wrodzonej świadomości i ostatecznej sfery.

Na imię mam chwalebny Urodzony w lotosie (= Padmasambhawa).

Moim krajem jest nienarodzona, ostateczna sfera.

Jem dualistyczne myśli.

Moją rolą jest spełnianie działań buddów.

Kiedy usłyszeli to, w ich sercach rozkwitły ufność i radość. Dziecko zaakceptowało zaproszenie króla i dołączyło do nich. Król adoptował dziecko i zabrał je do swego pałacu, gdzie uczynił je księciem korony. W tym czasie Guru Rinpocze był zwany Padmasambhawą (lub Padmakarą), Urodzonym w lotosie'.

Król i jego poddani ponownie zaczęli cieszyć się wielkim dobrobytem. Król szczodrymi darami spełniał wszystkie potrzeby swego kraju. Szczęście i pokój zdominowały kraj. Młody książę poznał wiele dyscyplin i wykształcił się w naukach i sportach siłowych. Potem poślubił dakinię Prabhawati ('Świetlistą') i służył królestwu zgodnie z prawem Dharmy. W owym czasie był znany jako król Śikhin ('Noszący turban').

Guru Rinpocze wiedział, że spełniając rolę króla, nie będzie w stanie spełnić prawdziwych oczekiwań, duchowych potrzeb innych. Poprosił króla, aby pozwolił mu opuścić królestwo, ale spotkał się z odmową. Później dostrzegł zręczną możliwość ucieczki. Dzięki mocy swojego jasnowidzenia ujrzał, że wkrótce -- wskutek poprzedniej karmy -- śmierć zabierze syna niegodziwego ministra Kamaty. Kiedy więc tańczyli razem, Guru Rinpocze wypuścił z ręki swój trójząb, który zabił chłopca. Król ze smutkiem uczynił zadość surowemu prawu królestwa i wygnał Guru Padmasambhawę na pole kremacyjne. Opuszczając [królestwo], zaśpiewał swoim [przybranym] rodzicom następującą pieśń:

Chociaż rzadko można spotkać ojcowską [dobroć],
Dbaliście o mnie jak rodzice i intronizowaliście mnie.
Zabiłem syna ministra z powodu jego karmicznego długu.
Mimo iż jestem wygnany, nie lękam się, ponieważ nie czuję przywiązania do nikogo.
Nawet gdybym miał zostać stracony, nie czuję lęku,
Ponieważ śmierć i narodziny są dla mnie tym samym.
To wspaniale, że zostałem wygnany, ponieważ dla państwa prawo jest święte.
Ojcze i matko, proszę, miejcie się dobrze.
Spotkamy się jeszcze, ponieważ wiąże nas karma.

Guru Rinpocze został wygnany na pole kremacyjne Śitawana, gdzie praktykował ćwiczenia ezoteryczne i widział łagodne bóstwa. Następnie wyruszył na pole kremacyjne Radosny Lasek (Nandanawana) i od dakini Maradżity ('Poskromicielki negatywnych sił') otrzymał ezoteryczne wyjaśnienia. Udał się też na pole kremacyjne Sosadwipa, gdzie otrzymał błogosławieństwo dakini Śantarakszity ('Zachowawczyni pokoju'). Rozkazując zastępom dakiń, cieszył się ezoterycznymi dyscyplinami na różnych polach kremacyjnych. Był wówczas znany jako Śantarakszita ('Zachowawca pokoju'). Potem wyruszył na wyspę Dhanakośa, gdzie przemówił do dakiń w ich symbolicznym języku i podporządkował je sobie. Podczas praktykowania ezoterycznych ćwiczeń na polu kremacyjnym Paruszakawana, miał czystą wizję Wadźrawarahi i otrzymał jej błogosławieństwa. Dzięki swojej oświeconej mocy podporządkował sobie nagów z pewnego oceanu i [istoty z klasy] za, związane z niebem. Dakowie i dakinie mądrości obdarzyli go realizacjami. Wówczas stał się znany jako Dordże Drakpo Tsel ('Potężny gniew wadźry').

Następnie udał się do Wadźrasany, Bodhgaja, i dokonał wielu cudów. potwierdzając w ten sposób, że jest samorealizowanym buddą. Mając w umyśle wiele celów, wyruszył do kraju Sahor i od mistrza Prabhahasti

przyjął ordynację wyrzeczenia. Był wówczas znany jako Śakjasimha ('Lew Śakjów').

Osiemnaście razy otrzymał nauki jogantantry i miał czyste wizje bóstw jogantantry. Otrzymał inicjację od Anandy, dakini mądrości w postaci mniszki, która przekształciła Guru Rinpocze w literę HUM, a następnie połknęła ją. W jej ciele Guru Rinpocze otrzymał zewnętrzne, wewnętrzne i tajemne inicjacje, a następnie wyszedł z niej ciała przez padmę.

Dosłownie 'lotos'

W stupie Deczie Tsekpa od ośmiu vidjadharów -- Mańdziśrimitry, Nagardżuny, Humkary, Vimalamitry, Prabhasthi, Dhanasamskryty, Rombughji i Śantigarbhy -- otrzymał inicjacje i wyjaśnienia do ośmiu mandal. Od Buddhaguhji otrzymał [nauki na temat] Tantry Guhjarabhy, a od Mańdziśrimitry [nauki] dzogpa czienpo, w szczególności zaś njingthig. Na polu kremacyjnym Tsubgur Tsel spotkał Śri Simhę i przez 25 lat studiował tantry Mannagde i nauki Khandro

Njingthig. Nawet nie wykonując żadnej określonej praktyki medytacyjnej, miał czyste wizje wielu bóstw. Osiągnął stan dzierżawcy poznania (vidjadhara) z karmicznymi pozostałościami (rNam sMin Rig 'dzin).

Był wówczas znany jako Loden Cziokse ('Mądra najwyższa namiętność').

W sutrycznej tradycji buddyzmu stany osiągnięcia są sklasyfikowane w dziesięciu stanach i pięciu ścieżkach

buddy. W tradycji tantrycznej stany dzieli się odmienny sposób. Większość pism tantrycznych ningmapy mówi o czterech osiągnięciach zwanych vidjadharami.

Dzierżawca poznania z pozostałościami jest pierwszym z czterech vidjadharów. Posiada trzy cechy charakterystyczne. Jego umysł dojrzał i udoskonalił się jako bóstwo, ale pozostałości karmiczne, których rezultatem jest ciało fizyczne, nie zostały jeszcze porzucone, i natychmiast po uwolnieniu się z ciała fizycznego (czyli po jego śmierci), zrealizuje wielki znak vidjadhary, trzecie osiągnięcie, które omówię później.

[Guru Rinpocze] wyruszył do krainy Sahor, gdzie spotkał księżniczkę Mandarawę, córkę króla, która praktykowała Dharmę na odosobnieniu. Ponieważ ezoteryczne znaczenie jej związku z księżniczką zostało błędnie odczytane, na rozkaz króla miał zostać spalony żywcem na ogromnym stosie. Nie spalił się jednak, ale przekształcił ogień w wodę a paliwo w lotos.

Nazajutrz ujrzano, że Guru Rinpocze siedzi w lotosie na środku jeziora.

Uważa się, że jeziorem tym było jezioro Rewalsar w dystrykcie Mandi w stanie Himaćal Pradeś w północnej Indii. Na znak pokuty król ofiarował mu wraz z całym królestwem swoją królewską koronę, szatę i buty, a księżniczkę Mandarawę dał mu jako duchową partnerkę. Guru Rinpocze udzielił królowi i jego poddanym nauk, dzięki którym wielu osiągnęło urzeczywistnienie. (W większości przedstawień Guru Rinpocze został ukazany w lotosowym kapeluszu, szacie z brokatu i butach, które ofiarował mu król Sahor, aby wyrazić jego oświeconą moc.)

Potem wraz z Mandarawą udał się do jaskini Maratika w Nepalu. Przez trzy miesiące praktykowali sadhanę długiego życia, aż przed nimi pojawił się Budda Amitajus i udzielił im inicjacji długowieczności, dzięki której stali się od niego nieoddzielni. Osiągnęli stan vidjadhary posiadającego kontrolę nad życiem. Dzięki temu drugiemu osiągnięciu nie tylko jego umysł udoskonalił się jako bóstwo, ale nawet jego niesubtelne ciało zostało udoskonalone. To osiągnięcie posiada właściwości wolności od czterech

skalań. Cztery skalania to: (1) przeszkadzające uczucia błędnych poglądów (2) utrata ciała (= śmierć), bez własnego wyboru i kontroli kontroli nad elementami ciała (= choroba) stosownie do karmy, bez własnego wyboru czy kontroli. Pierwszy i drugi [poziom] vidjadhary stanowią ekwiwalent ścieżki wglądu, trzeciej ścieżki oraz pierwszego z dziesięciu poziomów tradycji sutr. Wówczas porzuca się splamienia emocjonalne, pierwsze z dwóch splamień niewiedzy.

Potem wraz z Mandarawą powrócił do Oddijany. Kiedy chodzili zebrząc, zostali rozpoznani przez kogoś, kto zabił syna ministra. Ponieważ [Guru Rinpocze] zlekceważył wyrok, skazujący go na wygnanie, próbowali spalić go wraz z partnerką w dużym pożarze. Ale znowu nazajutrz ujrano jak oboje siedzą na lotosie na jeziorze, a na szyjach mają zawieszony girlandy z czaszek. Wówczas [Guru Rinpocze] stał się znany jako Pema Thotreng Tsel ('Urodzony w lotosie, potężny z girlandą czaszek').

Wraz ze swoją partnerką, Guru Rinpocze przez trzynaście lat pozostał w Oddijanie jako naczelny guru królestwa. Przekazał wówczas inicjacje i wyjaśnienia Kadu czeki gjatso. Król i wielu szczęśliwych poddanych osiągnęło najwyższą realizację i świetliste ciało. Wówczas stał się znany jako Padmaradża ('Król [urodzony z] lotosu').

Guru Rinpocze zmanifestował się jako Indrasena, zrealizowany mnich, który wraz z pewnym nowicjuszem wprowadził na buddyjską ścieżkę cesarza Aśokę (III w. p.n.e.). Aśoka, największy władca w historii Indii, głosił nauki Buddy poza granicami Indii.

Niektórzy antybuddyjsko nastawieni ludzie podali Guru Rinpocze truciznę, która jednak nie wyrządziła mu krzywdy. Kilku z nich wrzuciło go do Gangesu, ale fale poniosły go z powrotem w górę rzeki. Wówczas stał się znany jako Khjeu Khadeng Tsel ('Młody potężny Garuda').

Na różnych polach kremacyjnych, włączając w to Kula Dzok, udzielił nauk tantr dakiniom i odciągnął esencję życia od potężnych duchów, z których uczynił strażników Dharmy. Stał się znany jako Surjaraśmi ('Promienie słońca').

W Bodhgaja pokonał w dyspucie pięciuset zwolenników błędnych poglądów. Kiedy próbowali pokonać go przy użyciu magii, to dzięki mocy mantry dakini Maradżity, lwiego żeńskiego bóstwa, skierował ją z powrotem na nich. Po uciszeniu nauczycieli, uspokoił mieszkańców wsi i wprowadził ich na buddyjską ścieżkę. Stał się wówczas znany jako Simhanada ('Lwi ryk').

Następnie, w Jangleśo (obecnie Pharping w Nepalu) wraz ze swą partnerką Śakjadewi, która była córką nepalskiego króla Punjadhary ('dzierżawcy zasługi'), praktykował sadhanę mandali Jangdak (Śri Heruki). W owym czasie, wskutek przeszkód spowodowanych przez potężne duchy, od trzech lat nie było deszczu. Wszędzie panowały choroba i głód. Poprosił, aby przywieziono mu z Indii teksty Wadżrakil[aj]i. Kiedy tylko przybyły dwa ładunki [tekstów], zażegnano nawiedzające kraj kłęski. Stąd tekst mówi:

Jangdak jest bogate w osiągnięcia jak kupiec. Ale Wadżrakila jest niezbędny do ochrony jako strażnik. Oboje osiągnęli stan vidjadhary wielkiej pieczęci (mahamudra vidjadhara). Dzięki tej realizacji podstawowe (czyli rzeczywiste ciało) staje się formą bóstwa. Dla pożytku istot pojawia się ono w różnych formach emanacyjnych. Moc przewidywania i inne moce są przejrzystsze, czystsze i stabilniejsze niż moce vidjadhary, do czego dochodzi kontrola nad życiem i właściwości podobne (choć nierówne) z właściwościami sambhogakaji. Jest to ekwiwalent

ureczywistnienia do dziewiątego poziomu włącznie, równoważnik ścieżki medytacji oraz czwartej ścieżki wspólnej dla tradycji buddyjskiej.

Na polu kremacyjnym Sosadwipa Guru Rinpocze, który był już wysoce ureczywistnionym mistrzem tantry, otrzymał od Śri Simhy przekaz oraz nauki trzech cykli dzogpa czienpo, a także tantry i Khandro njingthig. Po trzech latach praktyki osiągnął świetliste ciało wielkiego przekształcenia (phowa czienpo).

Najbardziej ureczywistnieni praktykujący dzogpa czienpo osiągają wyczerpanie wszystkich zjawisk w prawdziwej naturze i jednocześnie swoje umysły z ostateczną oświeconą naturą, pierwotną czystością. Jeśli chcą, mogą także rozpuścić albo przekształcić swoje fizyczne ciała w czystość. Istnieją dwie główne kategorie realizacji: ciało tęczowe i ciało tęczowe wielkiego przekształcenia. Dzięki doskonałości medytacji 'przedarcia się' (trengczo), w chwili śmierci (w okresie kilku dni) ich ciała rozpuszczają się i znikają. Nie pozostawiają po sobie niesubtelnego ciała, kości ani skóry, ale tylko dwadzieścia paznokci i włosy. Chociaż jest to rozpuszczenie, a nie przekształcenie ciała w światło, nosi ono nazwę ciała tęczowego, ponieważ w toku rozpuszczania wokół ciała i w otoczeniu zawsze pojawiają się tęcze, różnobarwne kręgi świetlne podobne do tęczy. Dzięki praktyce bezpośredniego podejścia (thogal), przekształcają swoje śmiertelne ciało w subtelne świetliste ciało i pozostają w nim tak długo jak długo przynosić to będzie pożytek zwykłym istotom. Dla takiej osoby nie tylko jej ciało, ale również wszystkie zjawiska przekształcają się w formę i naturę subtelnego światła. Jednak zwykli ludzie nie zobaczą świetlistego ciała tej osoby takim, jakie ono jest ogóle nic, albo ujrzą je w zwykłej postaci. Było też wielu wielkich adeptów dzogpa czienpo, którzy pozostawili swoje ciała w formie relikwii (ringseli), obrazów i/lub liter jako obiekty inspiracji dla innych. Guru Rinpocze odwiedził miejsca w całej Indii i wielu innych krajach i wyspach, służąc istotom swoją wspaniałą mocą i oświeconymi naukami. Odwiedził nawet Śang Śung, manifestując się jako Tawihricia (= Tapihritsa) Według tradycji bon, która uważa go jednego ze swoich buddów, Tapihritsa żył w istocie znacznie wcześniej (przyp. tłum.) > i nauczał Dzogczien njindziu, które obecnie są jednymi z głównych nauk dzogpa czienpo w religii bon, i dzięki temu doprowadził wiele istot do osiągnięcia oświeconego umysłu i świetlistego ciała.

WIZYTA GURU RINPOCZE W TYBECIE

W IX wieku król Trisong Detsen, trzydziesty siódmy władca tybetańskiej dynastii Czogjal, zaprosił z Indii Śantarakszite, aby wprowadził buddyzm.

Śantarakszita, wyświęcony w klasztornej linii sarwastiwadinów, był jednym ze sławnych uczonych i eksponentów filozofii swatantriki buddyzmu mahajany. Wśród jego sławnych pism znajdowało się dzieło na temat filozofii środkowej ścieżki Madhjamakalamkara oraz traktat na temat logiki, Tattvasamgraha. Po przybyciu do Tybetu przez sześć miesięcy udzielał nauk na temat dziesięciu pozytywnych czynów i współzależnego powstawania oraz położył fundamenty pod budowę klasztoru Samje. Wzbudził niepokój miejscowych duchów, będących strażnikami bonu, tubylczej religii o charakterze szamanistycznym, w której czczono je przy pomocy

ofiar. Wskutek tego pałac Phangthang został zmyty przez powódź, a pałac Czerwonego Wzgórza, będący pierwotną strukturą obecnego pałacu Potala, został zniszczony przez uderzenie pioruna. Kraj nawiedziły choroby, głód, susza i burze gradowe. Bez względu na to, co wybudowano w Samje w dzień, nocą było rozbierane przez wrogie siły. Antybuddyjscy ministrowie, którzy zaczęli sprzeciwiać się królowi, zażądali, aby odesłał Śantarakszitę z powrotem. Dlatego Śantarakszita powiedział do króla:

-- Musisz zaprosić Guru Padmasambhawę. On jest najpotężniejszym adeptem, jaki żyje na ziemi. Nie będzie problemów z zaproszeniem go tutaj, dzięki aspiracjom, jakie podejmowaliśmy wspólnie w poprzednich żywotach. Potem [Śantarakszita] opuścił kraj na pewien czas, udając się do Nepalu. Król wysłał siedmiu emisariuszy pod kierunkiem Nanam Dordze Duddzioma, aby zaprosić Guru Rinpocze. Dzięki mocom jasnowidzenia, Guru Rinpocze wiedział o ich misji. Spotkał się z nimi w Mamgjul Kungthang. Przyjął ich zaproszenie, ale poradził im wracać do domu, mówiąc, że sam dołączy do nich później. Porozrzucił kawałki złota przesłane mu w darze przez króla, mówiąc:

-- Gdybym potrzebował złota, cała zjawiskowa egzystencja stałaby się dla mnie złotem.

Następnie wręczył emisariuszom po garści piasku i zamienił je w złoto.

W roku żelaznego tygrysa (810) Guru Rinpocze przybył do Tybetu. Miał wówczas ponad tysiąc lat. Dzięki swojej oświeconej mocy przemierzył wówczas wszystkie trzy prowincje Tybetu: górną czyli zachodnią Ngari, centralne prowincje u i Tsang

Drokham. Dokonując oświeconych cudów w wielu miejscach Tybetu związał potężne pozaludzkie duchy Tybetu ślubowaniem chronienia Dharmy i jej zwolenników. Objęły one dwanaście [bóstw] tenma, trzynaście gurlhai dwadzieścia jeden genjen.

Król przyjął Guru Rinpocze w ogrodzie Tragmar Ombu. Kiedy Guru Rinpocze poświęcił świątynię Trangmar Drinzang, znajdujące się w niej wizerunki wychodziły na zewnątrz, wchodziły do środka, i jadły ofiary tak jakby były ludźmi. Potem wszedł na szczyt wzgórza Hepori i podporządkował sobie wszystkie duchy Tybetu, tańcząc na niebie gniewny taniec wadźry i śpiewając pieśń 'miażdżącą wszystkie aroganckie istoty':

O bogowie i demony, budujcie świątynię!

Z pokorą i zdyscyplinowane, zgromadźcie się tutaj wszystkie,

Aby pracować i spełniać życzenia Trisong Detsena!

Następnie, z pomocą duchów, bez żadnych przeszkód wybudowano Samje, Niezrównany [klasztor]. Przyjąwszy za model indyjski klasztor Odantapuri, wzniesiono go wedle wzoru tradycyjnego indyjskiego kosmosu. Główna świątynia w centrum miała trzy kondygnacje symbolizujące górę Sumeru. Dolne piętro, które reprezentowało czystą krainę nirmanakaji, zbudowano w stylu architektury indyjskiej

sambhogakaje, wzniesiono w stylu architektury chińskiej

reprezentujące dharmakaje, w stylu architektury tybetańskiej. Cztery

główne świątynie wybudowane w czterech kierunkach od głównej świątyni,

reprezentowały cztery kontynenty

reprezentowało osiem subkontynentów. Dwie świątynie zbudowane na wschodzie

i zachodzie reprezentowały słońce i księżyc. W czterech kątach wzniesiono

cztery duże stupy. Zadbano również o miejsca do kąpieli, ubierania się i

snu. Wszystkie te struktury otaczał wysoki mur pokryty stu ośmioma niewielkimi stupami. Poza murem stały trzy duże świątynie zbudowane przez trzy królowe. W ciągu pięciu lat zakończono budowę całej struktury klasztornej. Guru Rinpocze i Śantarakszita dokonali ceremonii konsekracji, której towarzyszyły pomyślne i cudowne oznaki. Wizerunki bóstw w świątyniach wychodziły z nich i z powrotem wchodziły do środka, tak jakby były żywe. Z jasnego nieba spadł deszcz kwiatów. Wtedy i potem słyszano słodką muzykę. We wszystkich kierunkach wznosiły się tęcze i promienie i namioty. Zdumieni ludzie świętowali, pełni oddania. Wszyscy jedli i bawili się bez żadnych ograniczeń. Guru Rinpocze i Śantarakszita, prawdziwi buddowie w ludzkich ciałach, byli obecni przed nagimi oczami ludzi w każdej fazie ich życia. Światło Dharmy zostało ugruntowane w Tybecie na setki lat. Nie było niczego poza radością i pokojem.

Samje stało się najważniejszym miejscem medytacji, czci, nauk, badań i twórczości piśmienniczej. Było wielką biblioteką, muzeum i skarbnicą pism buddyjskich, religijnych obiektów i bezcennych skarbów tybetańskich oraz tych, które przywieziono z Indii, Chin, Nepalu i Azji Centralnej. Była to siedziba, w której wielcy mistrzowie udzielali nauk, szczęśliwi uczniowie stawali się zrealizowanymi uczonymi i adeptami, a indyjscy i tybetańscy uczeni tłumaczyli pisma buddyjskie na tybetański.

Pod patronatem króla Trisong Detsena, opat Śantarakszita, Guru Rinpocze, mistrz Vimalamitra oraz innych indyjskich i tybetańskich uczonych, buddyzm został na trwałe wprowadzony do Tybetu. Uczniowie udzielali nauk sutr i tantr, a wielu Tybetańczyków okazało się być wielkimi uczonymi i adeptami. Wielu wielkich tłumaczy tybetańskich, takich jak Wajrocjana, Kawa Paltseg, Cziokro Lu'i Gjaltsen i Śang Jeszie Dordże, tłumaczyło na tybetański sutry i tantry, pracując pod kierunkiem Vimalamitry, Śantarakszity, Guru Rinpocze i Kamalaśili.

Śantarakszita ordynował w linii sarwastiwady na w pełni wyświęconych mnichów siedmiu młodych Tybetańczyków, aby stwierdzić, czy Tybetańczycy potrafią czy też nie, wieść klasztorne życie. Nazywano ich siedmioma testerami. Po sukcesie, jaki odnieśli w dyscyplinie klasztornej, w ślad za nimi poszły setki innych, co doprowadziło do powstania jednej z największych wspólnot klasztornych na świecie. Poza ningmapami w linii sarwastiwady, którą wprowadził do Tybetu mistrz Śantarakszita, wyświęcono także wielu mnichów gelugpy.

Guru Rinpocze udzielił królowi i jego poddanym różnych nauk i inicjacji powierzył im też nauki tantry, a zwłaszcza wielką sadhanę ośmiu mandal, którą otrzymał od ośmiu wielkich mistrzów w Indii. Wśród wielu tych, którzy otrzymali tę inicjację, ośmiu zyskało sławę jako zrealizowane autorytety tych ośmiu sadhan.

W tym okresie powstały dwa systemy monastyczne. Mnisi w szafrowych szatach żyli w celibacie i mieszkali w klasztorach, a noszący białe szaty i długie włosy, którzy byli świeckimi kapłanami tantrycznymi, żyli w świątyniach i wsiach. Wprowadzenie systemu kapłanów w białych szatach przyniosło pożytek naukom, które weszły do domów mężczyzn i kobiet, dzięki czemu Dharma dotarła pod strzechy i była tam kontynuowana. W przeciwieństwie do tego, w późniejszym okresie rozwoju Dharmy w Tybecie, inne szkoły koncentrowały naukę i praktykę buddyjską głównie wśród mnichów w klasztorach, w celu zachowania czystości dyscypliny.

Dzięki swoim niezwykłym mocom Guru Rinpocze i jego partnerka Jeszie Tsogjal przemierzali cały Tybet i nieustrudzenie pracowali nad zapewnieniem

szczęścia, bezpieczeństwa i mądrości przyszłym Tybetańczykom i innym. Wykonywali sadhany, udzielali błogosławieństw i pozostawiali na skałach odciski swoich ciał, rąk i stóp. Ukryli też wiele ter[m]. Niektóre z najważniejszych świętych miejsc, jakie odwiedzili i pobłogosławili, to dwadzieścia śnieżnych gór w Ngari, dwadzieścia jeden miejsc sadhan w u i Tsang, dwadzieścia pięć miejsc pielgrzymki w Dokham, trzy (lub cztery) ukryte doliny, pięć wąwozów i trzy doliny.

W trzynastu różnych miejscach o nazwie Taktsang ('Legowisko tygrysa'), takich jak Monkha Nering i Senge Dzong (obecnie w Bhutanie), Guru Rinpocze zmanifestował się w gniewnej formie i podporządkował sobie wszystkie wyższe i niższe pozaludzkie istoty. Wówczas stał się znany jako Dordze Drolo ('Dzika potężna wadźra').

Podczas wizyty Guru Rinpocze w Tybecie, spełnił trzy główne cele. Po pierwsze -- na co zwróciliśmy poprzednio uwagę -- dzięki popisowi duchowej mocy, okieznał ludzkie i pozaludzkie siły, które przeszkadzały we wprowadzeniu Dharmy do Tybetu. Po drugie, wprowadził ogólnie buddyzm, a zwłaszcza przekaz nauk i błogosławionych mocy tantr dla wielu swoich tybetańskich uczniów i ich zwolenników. Po trzecie, w celu zapobieżenia, aby głębokie nauki i święte obiekty nie uległy w odległej przyszłości zmieszanemu, rozwodnieniu albo zagubieniu, jak również po to, aby zachować w świeżości ich błogosławione moce, Guru Rinpocze i Jeszie Tsogjal ukryli je jako ter[my]. Dzięki tradycji ter[m], jego zwolennicy, nawet i dzisiaj otrzymują jego pozaczasowe nauki i przepowiednie wraz ze świeżymi mocami błogosławieństwa. W tym świecie istnieje wiele systemów odkryć mistycznych, dzięki duchowej mocy, mocy ducha, czystym wizjom, a nawet mniejszej duchowej sile, lecz odkrycie tradycji ter[m] Guru Rinpocze jest czymś całkiem wyjątkowym. W oparciu o interpretacje III Dodrubcziana, chciałbym teraz napisać kilka akapitów na ten temat.

Termy

Guru Rinpocze ukrył wiele nauk w postaci ter[m], przekazując ezoteryczne nauki swoim zrealizowanym uczniom. Ukrywając nauki i ezoteryczne realizacje w postaci ter[m] w czystej naturze, dążył do tego, żeby wrodzona świadomość umysłów jego zrealizowanych uczniów za pośrednictwem jego oświeconej mocy, mogła zostać w odpowiednim czasie odkryta dla dobra istot. Dzięki mocy tej metody, która jest zwana przekazem mandatu umysłu, możliwe stało się faktyczne odkrycie nauk.

Kiedy nadchodził czas przyniesienia pożytku istotom odpowiednią nauką, inkarnacje zrealizowanych uczniów Guru Rinpocze odkrywali ter[mę], którą przekazał i ukrył w nich mistrz w jednym z ich poprzednich żywotów.

Przekazy w ter[mach] udziela się w sześciu liniach: (1) przekazie buddów z oświeconego umysłu do oświeconego umysłu

vidjadharów

inicjacyjnym czyli przekazie mandatu umysłu

proroczej autoryzacji

Istnieją dwie inne kategorie ter[m], związane ze sposobem ich odkrywania.

Pierwszą jest ter[ma] ziemi (Sa gTer), na którą składa się odkrycie materiału z ziemi, takiego jak pismo symboliczne zapisane na skrawku papieru zwane żółtym pismem. Jednak pismo symboliczne stało się zaledwie kluczem do odkrycia

realizacji, które pochodzą wyłącznie z umysłu tertona. Kiedy terton

odkrywa symboliczne pismo, widzi je lub kontempluje, czyli jednoczy z nim swoją nagą mądrość, budzi w ten sposób przekaz mocy mądrości mowy wadźry Guru Rinpocze, który był w nim ukryty. Kontemplacja symbolicznych pism umożliwia mu odcyfrowanie jej słów, co z kolei budzi ukryty przekaz nauk i samą realizację. Poza symbolicznymi pismami można odkryć tysiące kompletnych tekstów, materiałów leczniczych, wizerunków i rytualnych przedmiotów, które wydobywa się ze skał, jezior, ziemi albo nieba jako ter[my] lub podparcie dla substancji ter[m].

Drugą kategorią są ter[my] umysłu (dGongs gTer). Zasada ukrycia, przekazu i odkrycia ich jest podobna do ter[m] ziemi, z wyjątkiem tego, że ter[my] umysłu nie opierają się -- jak na kluczu odkrycia -- na żadnym zewnętrznym czy ziemskim oparciu, takim jak żółte zwoje. W wielu wypadkach ter[m] umysłu, widzenie lub słyszenie symbolicznych słów lub dźwięków w wizjach, przyczynia się do ich odkrycia, zwykle jednak odkrycie nie polega na żadnych zewnętrznych źródłach, a ziemskie obiekty nie biorą w tym udziału jako środki odkrycia ter[m]. Terton odkrywa ter[mę] umysłu budząc spontanicznie z bezmiaru wrodzonej świadomości swego umysłu przekaz mandatu umysłu, kiedy dojrzeją ku temu okoliczności i czas.

Istnieje również trzeci ważny system mistycznych odkryć nauk zwany czystą wizją (Dag sNang). Nauki z czystej wizji nie są termą. Są to nauki, jakie otrzymuje się w wizji od buddów, bóstw i nauczycieli. Zdarzają się jednak wypadki, w których nauki z ter[m] zostają odkryte lub wskazane jako nauki czystej wizji, a kiedy tak właśnie się dzieje, są one w istocie naukami z ter[m], a nie odkryciem [uzyskanym podczas] zwykłej, czystej wizji.

Jeśli chodzi o nauki njingthig, Guru Rinpocze poufnie przekazał Jeszie Tsogjal w Tidro w Śoto w dolinie Drikung siedemnaście tantr oraz Tantrę Longsal ze [zbioru] mannadge dzogpa czienpo, w tym Khandro njingthig. Później, w Czimphu w pobliżu Samje, kiedy księżniczka Pemasal, córka króla Trisong Detsena, zmarła w wieku ośmiu lat, Guru Rinpocze dzięki swojej mocy przywołał jej świadomość z powrotem do ciała. Kiedy odzyskała świadomość, powierzył jej wyjaśnienia i przekaz njingthig, które stały się jej dziedzictwem Dharmy. Guru Rinpocze powiedział Jeszie Tsogjal co następuje:

-- Nadszedł czas, aby Vima njingthig przyniosło pożytek zwolennikom njingthig. Gdy jednak Vima njingthig zaniknie, pożytek przyniesie ludziom Khandro njingthig. Ukryj więc nauki Khandro njingthig jako ter[mę].

Guru Rinpocze powiedział do króla:

Emaho! Wielki królu, wysłuchaj mnie, proszę:
Światowe sprawy nie posiadają żadnej esencji.
Zamiast bez końca obracać się w cyklu cierpienia,
Upewnij się, że osiągnąłeś wieczne rządy króla dharmakaji.
Urzeczywistnij istotę obiektów, nienarodzoną ostateczną sferę.
Pozostań w istocie miejsca, leśnej samotności.
Poszukuj istoty pustelni: ostatecznej natury [zjednoczenia] przejrzyistości i śunjaty.
Spocznij w istocie domu: wrodzonej naturze umysłu.
Zamontuj istotę kuchni: uważność i świadomość.
Rozwiń istotę skarbu: dwojaki umysł oświecenia.

Weź istotę bogactwa: dwa nagromadzenia.
Podejmij wysiłek w istocie zasługi: dziesięciu pozytywnych czynach.
Weź istotę ojcostwa: współczucie wobec istot.
Zachowaj istotę macierzyństwa: naturę śunjaty.
Miej istotę dzieci: nierozdzielność fazy rozwojowej i spełniającej.
Medytuj na istotę małżonka: przejrzystość, błogość i brak myśli.
Spójrz na istotę przyjaciół: nauki Sugaty.
Obserwuj istotę mandali: niezmienną przejrzystość.
Bądź posłuszny istocie nauk: okiełznaniu własnego umysłu.
Zobacz istotę poglądu: niezmienną przejrzystość i śunjatę.
Spocznij w istocie medytacji: naturze umysłu, takiej jaka jest.
Pozbądź się dualistycznych złudzeń: istoty działań.
Spełnij istotę rezultatów: spontaniczną, bezwysiłkową doskonałość.
Wtedy będziesz szczęśliwy zarówno w tym, jak i następnym życiu
I szybko osiągniesz stan buddy.

Poinstruowana przez Guru Rinpocze Jeszie Tsogjal ukryła tantry i wyjaśnienia Mannagdew Senge Drak w Bumthang w Bhutanie, a nauki dla żebraków (Khandro njingthig) w Dramo Drak w Dakpo Danglung. W kilka stuleci później, Pema Ledretsel (1291-1319?), który był inkarnacją księżniczki Pemasal, wydobyl ter[me] Khandro njingthigukrytą w Dramo Drak. Jego następny tulku, Longczien Rabdziam (1308-1363) odpowiadał za upowszechnienie nauk njingthig, nauczając i pisząc o nich. Na drugim poziomie środkowej świątyni klasztoru Samje, Guru Rinpocze przekazał nauki i przekaz mandatu umysłu Longczien njingthigkrólowi Trisong Detsenowi, Khandro Jeszie Tsogjal i Wajroczenie. Udzielił proroczych inicjacji, mówiąc, że te nauki zostaną odkryte przez Dzigme Lingpę, tulku króla Trisong Detsena i Vimalamitry. Król Trisong Detsen opuścił ciało w wieku 69 lat. Jego następcą został książę Mune Tsepo, który jednak zmarł po roku i siedmiu (lub sześciu) miesiącach rządów i został zastąpiony przez swego młodszego brata księcia Mutika Tsepo. Po spędzeniu w Tybecie 55 lat i sześciu miesięcy, w roku drewnianej małpy (864), nie zważając na życzenia króla Mutri Tsepo i jego poddanych, Guru Rinpocze udał się wraz z królem i wielką liczbą zwolenników na przełęcz Kungthang w prowincji Mangjul, aby opuścić Tybet i udać się do Zangdok Palri ('Góry koloru miedzi'), zmanifestowanej przez siebie czystej krainy. Na przełęczu Kungthang król lamentował, mówiąc:

Trisong Detsen odszedł do nieba.
Guru z Oddijany odchodzi do czystej krainy.
Mutri został w Tybecie.
Życie ojca jest zbyt krótkie.
Dobroć guru jest zbyt ograniczona.
Moja zasługa jest zbyt niewielka.
Teraz prawo instytucji Dharmy zostało zmniejszone.
Radości tybetańskich poddanych uległy wyczerpaniu.
Dlaczego nie umarłem, kiedy guru i ojciec byli obecni?

Pocieszając króla i jego poddanych, Guru Rinpocze powiedział:

Wysiłek praktykowania Dharmy podejmij teraz, gdy jeszcze jesteś młody,

Ponieważ trudno jest ją zrozumieć w starości.
O panowie i poddani, życie jest chwilą.
Kiedy hołubicie niesubtelne myśli, spójrzcie na podmiot (= umysł),
Zrelaksujcie się w naturalny sposób, bez zróżnicowania.
O panowie i poddani, kluczowe znaczenie posiada upewnienie się odnośnie
poglądu. ...
Jeżeli brak współczucia, korzeń waszego treningu Dharmy jest zgniły.
Nieustannie myślcie o naturze samsary, która jest cierpieniem.
O panowie i poddani, nie odkładajcie na później [swego poświęcenia się]
Dharmie.
Oddani ludzie sami spełniają swój cel.
Nie ma usprawiedliwienia, jeżeli praktykę Dharmy zostawia się innym. ...
Zanim umrzecie, zdobądźcie doświadczenie Dharmy.
Za późno, jeśli polega się na ceremoniach pośmiertnych. ...
Dla oddanych ludzi Padmasambhawa nigdzie nie odchodzi.
Dla tych, którzy modlą się do mnie, [zawsze] jestem u ich drzwi. ...
Teraz Padmasambhawa nie zostanie już w Tybecie, lecz uda się do krainy
rakszaków
Jak ptaki odlatujące z wierzchołków drzew.

Z nieba, w środku barwnych kolorowych chmur, pojawił się boski koń z
ozdobami. Wsiadłszy na konia, Guru Rinpocze wzniósł się w powietrze i
odleciał na zachód z Jeszie Tsogjal i oceanem boskich istot, wśród
słodkich dźwięków muzyki i pieśni pochwalnych. Guru Rinpocze i jego orszak
stawali się coraz mniejsi, a dźwięk muzyki z wolna zanikał. Potem nie było
już nic oprócz jasnego, przejrzystego i pustego nieba Tybetu ponad głowami
władcy i zgromadzonych poddanych. Jednak różni ludzie odmienne widzieli
jego odejście. Niektórzy widzieli jak opuszcza [to miejsce] jadąc na lwie,
a inni jak czyni to na promieniach słońca.
Potem Guru Rinpocze i Jeszie Tsogjal zstąpili do świętej jaskini Tsawa
Rong. Po udzieleniu wielu nauk i wygłoszeniu przepowiedni, wzniósł się do
nieba wśród światła. Po opuszczeniu partnerki, z miłością i dobrocią Guru
Rinpocze powiedział do niej co następuje i odleciał:

Kjema, Jeszie Tsogjal, słuchaj, proszę!
Padmasambhawa udaje się do krainy wielkiej błogości.
Pozostanę w dharmakaji, nieśmiertelnej boskości.
Nie ma to nic wspólnego z oddzieleniem ciała i umysłu
[Podczas śmierci] zwykłych ludzi. ...
Medytuj na guru jogę, która jest kwintesencją [praktyk].
Dwie stopy ponad koroną twojej głowy, na lotosie i księżycu, w środku
światła,
Wizualizuj Padmasambhawę, lamę istot. ...
Kiedy wizualizacja stanie się przejrzysta, otrzymaj inicjację i kontempluj
ją. ...
Recytuj [mantrę] Siddhi, kwintesencję serca [modlitw].
W końcu nieoddzielnie połącz swoje trzy bramy (ciało, mowę i umysł) z
[moimi].
Dedykuj [zasługę] i czyn aspiracje dla [ureczywistnienia umysłu] guru.
Kontempluj bez wysiłku esencję dzogczien.
Nie ma nauk wyższych ponad to.
Miłość Padmasambhawy nie powstaje, ani nie zachodzi [ale zawsze jest

tutaj].

Ogniwo światła mojego współczucia dla Tybetu nigdy,

[Nawet gdy odejdę], nie zostanie odcięte.

Dla moich dzieci, którzy się do mnie modlą, zawsze będę przed nimi.

Ludzie, którzy mi ufają, nigdy się ode mnie nie oddziela.

Uważa się, że Guru Rinpocze jest wciąż obecny jako vidjadhara spontanicznego spełnienia w Zangdok Palri, przejawionej przez niego czystej krainie, niewidzialnej dla zwykłych istot. Dzierżawca poznania spontanicznego spełnienia jest czwartym i ostatnim stadium realizacji, tuż przed stanieniem się w pełni oświeconym buddą. Jego urzeczywistnienie i aktywności są podobne do aktywności Buddy, a jego formy przypominają formy sambhogakaji. Urzeczywistnienie jest równe dziesiątemu poziomowi i ścieżce medytacji, czwartej ścieżce zwykłego buddyzmu. Również w trzeciej i czwartej realizacji porzuca się zaciemnienia niewiedzy i ich ślady. A zatem Guru Rinpocze jest Buddą w umyśle, ale pojawia się jako asept w ostatnim stadium realizacji, bez rozpuszczenia się w dharmakaji, poprzez przyjęcie formy światlistego ciała wielkiego przekształcenia. Guru Rinpocze pozostanie w zmanifestowanej przez siebie czystej krainie tak długo, jak długo przyniesie to pożytek wielu istotom, ponieważ pojawił się jako adept, który osiągnął nieśmiertelne ciało wadźry i wielkie przekształcenie.

Wśród wielu tybetańskich uczniów Guru Rinpocze, największy to król i jego dwudziestu pięciu poddanych
tęczowe ciało w Jerpa
trzydziestu wielkich tantryków w Jangdzong w dolinie Drak
pięciu zrealizowanych w Śeltrak w dolinie Jarlung
i siedem jogiń.

W Tybecie miał wielu wysoce zrealizowanych adeptów. Dzięki swojej duchowej mocy, Tisam z rodziny Dro wleciała w niebo. Rinczien Tso z rodziny Mago zawiesiła swoje szaty na promieniach słońca. Kargjalpak z rodziny Oczie miała wizje bóstw. Na ciele Cziangcziub z rodziny Cziokro pojawiały się jednocześnie oba przeciwieństwa: woda i ogień. Khandro Jeszie Tsogjal z rodziny Kharczien ukazywała w wielu częściach swego ciała obecność różnych buddów. Lhakarma z rodziny Dzin wlatywała w niebo i bez przeszkód wnikała w ziemię. Śerab Phagma z rodziny Śuk zachowywała w pamięci ogromny zbiór nauk Buddy. Lhamo Jang z rodziny Ba dzięki mocy doskonałości swojego medytacyjnego wchłonięcia, spełniała różne potrzeby ludzi. Dordze Tso z rodziny Selkar przemierzyła rzekę Tsango (= Brahmaputrę), stojąc na bambusowym kiju.

PIĘĆ GŁÓWNYCH PARTNEREK GURU RINPOCZE

Jeszie Tsogjal z Tybetu

Jeszie Tsogjal była Buddą Waddźrawarahi w ludzkiej postaci oraz inkarnacją Tary i Buddhaloczany. Urodziła się wśród niezwykłych znaków w Dragda w klanie Kharczien. Jej ojcem był Namkha Jeszie, król Kharczien, ważna osobowość w Tybecie Centralnym, a jej matką była Gewa Bum. Podczas jej

urodzin w pobliżu jej domu uformowało się jezioro. Nosi ono nazwę Tsogjal Lhatso (Jezioro ducha Tsogjal'). Jeszcze dzisiaj znajduje się tam sadzawka, będąca pozostałością jeziora. Kiedy była dzieckiem, pozostawiła odcisk swojej stopy na skale w pobliżu domu, który widać po dziś dzień. Z początku była jedną z partnerek króla Tybetu Trisong Detsena. Później król ofiarował ją Guru Rinpocze jako ofiarę mandali przed otrzymaniem inicjacji. W ten sposób została partnerką Guru Rinpocze. Kiedy otrzymała inicjację od Guru Rinpocze, jej kwiat upadł na mandalę Wadźrakili. Praktykując sadhanę Wadźrakili, ujrzała czystą wizję Wadźrakili i osiągnęła realizację.

Wskrzesała wielu ludzi, którzy zostali zabici w walce. W Nepalu przywróciła do życia martwego chłopca, a za otrzymane w podzięcie złoto wykupiła aczarję Sale, którego przepowiedziano jako oparcie nauk ezoterycznych.

Otrzymała prawie wszystkie nauki, które Guru Rinpocze przekazał w Tybecie, a dzięki praktykowaniu ich, osiągnęła najwyższą realizację. Wraz z Guru Rinpocze dzięki swym magicznym mocom Rinpocze przemierzyli cały Tybet, medytowali w setkach miejsc. Oboje pobłogosławili je jako miejsca mocy. Kiedy osiągnęła realizację niezapominania niczego, dzięki sile swej pamięci zgromadziła ogromną ilość nauk, jakie Guru Rinpocze przekazał w Tybecie. Na polecenie Guru Rinpocze ukryła je w różnych miejscach jako ter[my], ukryte skarby, dla pożytku przyszłych pokoleń. Szczególnie w Tidro w Śoto w dolinie Drikung otrzymała Khandro njingthig, najgłębsze ezoteryczne nauki dzogpa czienpo, a następnie ukryła je jako ter[my].

Jesie Tsogjal przebywała w Tybecie przez wiele lat po tym jak Guru Rinpocze opuścił Tybet i ponownie ukryła ter[my] w różnych miejscach. W końcu z [miejsca zwanego] Śang Zabulung wraz z Kalasiddhi i Taśi Czidren, bez pozostawiania po sobie fizycznych szczątków, wzbiły się w powietrze i odleciały do Zangdok Palri, zmanifestowanej czystej krainy Guru Rinpocze. Jesie Tsogjal jest w oczach zwolenników Guru Rinpocze uważana za osobę o niezrównanej inspiracji i dobroci, za matkę dla nich i Tybetańczyków.

Księżniczka Mandarawa z Sahor

Mandarawa, inkarnacja Dhathiśwari, urodziła się wśród niezwykłych oznak w pałacu Ratnapuri w Sahor. Większość uczonych zgadza się, że Sahor to miejsce, które obecnie znamy jako Mandi w Himaćal Pradeś w północnej Indii. Jej ojcem był król Arszhadhara, a jej matka miała na imię Hauki. Jej sława i piękno sprowadziły na dwór wielu posłów, którzy prośbą i groźbą starali się zdobyć ją jako partnerkę dla swoich królów, co sprawiło, że czuła się bardzo nieszczęśliwa. Czuła silną odrazę dla światowego życia. W rezultacie nikt nie mógł przeszkodzić jej w porzuceniu życia w pałacu i zostania mniszką.

Dzięki swym jasnowidzącym mocom, Guru Rinpocze ujrzał, że nadszedł czas spotkania z Mandarawą. Udał się do klasztoru, w którym mieszkała wraz z pięciuset innymi kobietami i udzielił im nauk. Do króla przesłano złośliwe raporty i na jego rozkaz Guru Rinpocze miał zostać spalony na wielkim stosie, a Mandarawę miano wrzucić do dołu pełnego cierni. Dzięki swojej oświeconej mocy Guru Rinpocze przekształcił ogień w jezioro. Zobaczono, że Guru Rinpocze siedzi w lotosie na środku jeziora. Uważa się, że jest to jezioro Rewalsar, które znajduje się w dystrykcie Mandi i wciąż jest

dobrze znanym miejscem pielgrzymek. Potem król i jego ministrowie, czując silny żal, w przypiływie ufności prosili Guru Rinpocze o wybaczenie za popełnione negatywności i zaofiarowali mu [w darze] królestwo i księżniczkę Mandarawę.

W królestwie Sahor Guru Rinpocze udzielił tantrycznych nauk i wielu ludzi, włączając w to króla, księżniczkę i ministrów, osiągnęło stan vidjadhary. Mandarawa została duchową partnerką Guru Rinpocze. Razem wyruszyli do jaskini Maratika, która -- jak się obecnie sądzi -- znajduje się w Haileśi w Sagarmatha w Nepalu, i medytowali na Amitajusa, Buddę Nieskończonego Życia, osiągając [stan] vidhadhary, który posiada kontrolę nad życiem. Mandarawa poświęciła się przynoszeniu pożytku innym w Indii, a Guru Rinpocze wrócił do Tybetu. Dzięki swoim magicznym mocom i świetlistemu ciału wadźry Mandarawa również odbyła dwie podróże do Tybetu.

Księżniczka Śakjadewi z Nepalu

Śakjadewi była inkarnacją Mamaki. Jej ojcem był nepalski król Punjadhara, ale gdy w dzieciństwie zmarła jej matka, została wraz z ciałem matki porzucona na polu kremacyjnym. W niezwykle sposób zaopiekowały się nią małpy. Posiadała wszystkie pomyślne oznaki dakini.

Później spotkała Guru Rinpocze i otrzymała od niego nauki. Stała się duchowym oparciem Guru Rinpocze podczas medytacji na dziewięć bóstw Jangdak (= Śri Heruki) w Jangleśo, które obecnie nosi nazwę Pharping, w dolinie Kathmandu. Guru Rinpocze osiągnął realizację mahamudry, a Śakjadewi realizację Mamaki. Pod koniec życia zrealizowała świetliste ciało wadźry.

Z poparciem Śakjadewi, Guru Rinpocze zmanifestował się w wielu formach w celu spełnienia życzeń czcicieli i stał się znany pod dwudziestoma różnymi imionami, wskazującymi na najrozmaitsze niezwykle moce. To ona jako pierwsza zainspirowała Guru Rinpocze do ukrycia nauk jako ter[m], za co my, uczniowie Guru Rinpocze, jesteśmy jej szczególnie wdzięczni.

Kalasiddhi z Indii

Kalasiddhi, inkarnacja Pandarawasini, była córką tkaczy z prowincji Ngathubczien w Indii i posiadała wszystkie znamiona dakini. Jej matka umarła, kiedy była dzieckiem i wraz z ciałem matki została porzucona na polu kremacyjnym. Księżniczka Mandarawa, która praktykowała w lasach, przekształciła się w tygrysię, odnalazła porzucone niemowlę i wychowała je.

Kiedy Kalasiddhi podrosła, Guru Rinpocze zdał sobie sprawę, że dojrzała do tego, by zostać jego uczennicą. Guru Rinpocze zmanifestował się jako nauczyciel Saukhjadewa i udzielił jej inicjacji i nauk. Następnie, w lesie Trawaczien, razem praktykowali ścieżkę skutecznych środków.

Potem Kalasiddhi pobłogosławiła syna chłopskiego Ngathubcziena, który został mistrzem Humkarą, jednym z najslawniejszych mistrzów tantrycznych buddyjskiej Indii. Pod koniec życia osiągnęła ciało zjednoczenia błogości i śunjaty i udała się do Zangdok Palri, nie pozostawiając po sobie śmiertelnego ciała.

Taši Kjidren z Mon

Taši Kjidren (albo Taši Czidren), inkarnacja Samajatary, urodziła się w Tsa-ok w Mon. Mon to nazwa regionu położonego w Himalajach na południe od Tybetu, na granicy z Indią, obejmującego Sikkim i Bhutan. Jej ufnosć w Dharmaę przebudziła się w dzieciństwie. Następnie, pod wpływem przepowiedni dakini, która pojawiła się jej we śnie, udała się Lhodrak w południowym Tybecie. Tam spotkała Jeszie Tsogjal i otrzymała od niej inicjacje i nauki. Później spotkała Guru Rinpocze, który przekazał jej głębokie nauki ezoteryczne. Praktykując je, osiągnęła ezoteryczną realizację i stała się partnerką działania Guru Rinpocze.

W Patro Taktsang w Bhutanie Guru Rinpocze praktykował z nią sadhanę Wadżrakil[aj]i. Kiedy on zmanifestował się jako Dordże Drolu, ona przekształciła się w tygrysię i stała się jego wierzchowcem. Razem związali ślubowaniami wszystkie potężne pozaludzkie duchy Tybetu. Taši Kjidren towarzyszyła mu przy ukryciu wielu ter[m]. Poza Jeszie Tsogjal była najbardziej łaskawą dla Tybetu dakinią. W końcu udała się do czystej krainy Zangdok Palri, nie pozostawiając po sobie śmiertelnego ciała.

GLÓWNI UCZNIOWIE GURU RINPOCZE W TYBECIE

Istnieją dwie tradycje liczenia dwudziestu pięciu uczniów Guru Rinpocze w Tybecie, zwanych 'królem i dwudziestoma pięcioma poddanymi'. Według jednej tradycji są oni królem i dwudziestoma czterema poddanymi, przy czym wyłącza się Judra Njingpo albo Kharcziena Palkji Wangczyuka. Inna tradycja liczenia obejmuje króla plus dwudziestu pięciu poddanych, przy czym bierze się pod uwagę zarówno Judra Njingpo, jak i Palkji Wangczyuka. Tutaj podążamy w ślad za drugą tradycją.

Król Trisong Detsen

Król Trisong Detsen (790-858) był trzydziestym siódmym władcą Tybetu w dynastii Cziegjal ('króla Dharmy'), która powstała wraz z królem Njatri Tsenpo. Uważa się, że Njatri był indyjskim księciem, który w 127 p.n.e. został pierwszym królem Tybetu. Król Trisong Detsen był synem króla Me Aktsomcziena i księżniczki chińskiej Cz'eng Kun Cziu, córki króla Li Lunga Czi. W wieku trzynastu lat został intronizowany jako trzydziesty siódmy monarcha Tybetu. Był mądrym i potężnym władcą, który poszerzył swoje królestwo daleko poza poprzednie granice Tybetu.

Zaprosił Śantarakszite, sławnego uczonego mahajany z Indii, aby wprowadził do Tybetu Dharmaę Buddy i wybudował klasztor Samje. Pojawiły się jednak przeszkody w formie negatywnych duchów i antybuddyjskich ministrów tybetańskich, przez co nie był w stanie kontynuować realizacji swych planów. Śantarakszita wygłosił wówczas proroctwo, zgodnie z którym król zaprosił do Tybetu Guru Padmasambhawę, największego indyjskiego tantryka buddyjskiego w owych czasach. Guru przybył do Tybetu, swoją oświeconą mocą okiełznał ludzkie i pozaludzkie przeszkody, i zobowiązał wszystkie duchy w Tybecie do służenia Dharmie.

Odtąd Guru Padmasambhawa stał się znany w Tybecie jako Guru Rinpocze, Cenny mistrz'. Następnie przez pięć lat budowano wielki klasztor Samje. 108 indyjskich uczonych, w tym Guru Rinpocze, Śantarakszita i Vimalamitra, jak również tybetańscy uczeni-tłumacze Wajroczana, Kawa Paltseg, Cziokro Lu'i Gjaltsen i Śang Jeszie De, przełożyli na tybetański z języków indyjskich, głównie z sanskrytu, niezliczone pisma hinajany, mahajany i wadżrajany. W wielu miejscach założono instytucje do studiowania i treningu nauk sutr i tantr.

W Samje Czimphu Guru Rinpocze przekazał swoim głównym uczniom -- królowi i jego dwudziestu pięciu poddanym -- inicjację do wielkich sadhan ośmiu mandal mahajogi. Dzięki praktykowaniu sadhan różnych osobistych bóstw wszyscy osiągnęli siddhi. Podczas inicjacji kwiat rzucony przez króla spadł na mandalę Czieczioek Dešek Dupy. Rzucenie kwiatu na grupę mandal określa osobiste bóstwo, które będzie odpowiednie dla praktyki ucznia. Dzięki praktyce sadhany Czieczioeka (Mahottaraheeruki/Wadźramahaheeruki), król osiągnął niezachwianą kontemplację.

Jego literackie dzieła obejmują Ka Jangtagpe Tsemai Bumtik.

Siłą sprowadził relikwie Buddy z Magadhy w Centralnej Indii i wybudował wiele świątyń i stup, aby je tam umieścić.

Król opuścił ciało w wieku 55 (lub 59) lat. Potem odrodził się jako wielu wielkich uczonych, świętych i tretonów, aby głosić i zachowywać Dharma dla przyszłych zwolenników. Do jego inkarnacji zaliczają się: Sandzie Lama (1000-1080?), Njang Njima ozer (1124-1192), Guru Cziowang (1212-1270), Orgjen Lingpa (1329-1360/7), Pema Wangjal (1487-1542), Taśi Tobgjal (1550-1602) oraz V Dalaj Lama (1617-1682). Dzigme Lingpa (1730-1798) i Khjentse Wangpo (1820-1892) byli inkarnacjami zarówno króla, jak i Vimalamitry.

Król miał trzech synów i dwie córki. Wszyscy zostali wielkimi wielkimi uczniami Guru Rinpocze i znaczącymi postaciami w linii Dharmy. Jednak w historii istnieją różnice w liczbie, imionach i kolejności jego synów.

Niektórzy uczeni zgadzają się z tym, że miał trzech synów i że najstarszym z nich był Mune Tsepo, drugim Murup (albo Murum) Tsepo, a najmłodszym Mutik (albo Mutri) Tsepo.

Kiedy król Trisong Detsen miał 21 lat, księżę Mune Tsepo urodził się z królowej Tsepongza. Mune otrzymał nauki i inicjacje od Guru Rinpocze i praktykował je. W wieku 47 lat został trzydziestym ósmym władcą Tybetu, ale zmarł po niespełna dwuletnim okresie sprawowania rządów. Poza ustanowieniem wielu instytucji buddyjskich, jest szczególnie znany wśród bogatych i ubogich dzięki swoim próbom sprawiedliwego rozprowadzania wśród nich posiadanego majątku, co czynił trzykrotnie podczas swoich rządów. Interesująca może się wydać uwaga, że Rahula Sankritajana (1893-1963), wielki indyjski uczoney buddyjski, dedykował swoje książki [właśnie] księciu Mune Tsepo, mówiąc, że był on pierwszym socjalistą, pierwszym w świecie socjalistycznym królem. Do inkarnacji Mune Tsepo zaliczają się Tulku Zangpo Drakpa (XIV w.), Drikung Rinczien Phuntsok (1509-1557) oraz Jonge Mingjur Dordze (1628-?).

Kiedy król miał 22 lata, królowa Tsepongza powiła księcia Murup (albo Murum) Tsepo alias Lhase Tamdzin Jeszie Rolpa Tsel. Otrzymał on nauki i inicjacje od Guru Rinpocze i innych nauczycieli i stał się wielkim uczonym na polu tantr, a dzięki praktyce sadhany Wadźrakili, został wielkim adeptem. Guru Rinpocze powierzył mu cykl nauk Lama gongdu. Gdy w wypadku zabił syna ministra, został wygnany na dziewięć lat na północną

granicę Tybetu z Chinami, gdzie pełnił funkcję dowódcy wojskowego. Później osiedlił się w Kongpo. Pod jego dowództwem Tybetańczycy pokonali siły chińskie i tureckie. Pod koniec życia rozpuścił się w świetlistym ciele.

Do jego inkarnacji zaliczają się Sandzie Lingpa (1340-1396), który odkrył Lama Gongdu, Szikpo Lingpa (1464-1523), Pema Norbu (1679-1757), Dodrubczien Dzigme Tinle ozer (1745-1821) i Cziegjur Deczien Lingpa (1829-1870).

Księżniczka Nudzin Sale urodziła się z królowej Tsepongza. Nie mogłem znaleźć żadnych danych na temat jej życia.

Księżniczka Pema Tsel urodziła się z królowej Dromza Cziangdziub, umarła jednak mając osiem lat. Guru Rinpocze napisał na czerwonym tle literę NRI, położył na sercu jej martwego ciała i dzięki swej oświeconej mocy sprowadził jej świadomość z powrotem do ciała. Kiedy doszła do siebie i była w stanie mówić, Guru Rinpocze przekazał jej inicjację Khandro njingthig i nadał jej tajemne imię Pema Ledre Tsel. Na jej głowie umieścił koszyk zawierający nauki Khandro njingthigi wypowiedział następującą aspirację:

-- Obyś w przyszłości odnalazła te nauki i oby przyniosły one pożytek wielu żyjącym istotom.

Potem zapisał te wydarzenia i poprosił Khandro Jeszie Tsogjal o ukrycie nauk Khandro njingthig dla przyszłych pokoleń. Teksty te ukryto w dwóch różnych miejscach. Skomplikowane nauki schowano w przypominającej lwa skale w dolnym Bumthang, a głębokie skondensowane nauki tantr njingthig przeznaczone dla żebraków, ukryto w Tanglung Dramo Drak w dolinie Dakpo. Potem powierzono je dakiniom strzegącym skarbu i strażnikom za oraz mamu, którym Guru Rinpocze polecił, aby w przyszłości przekazali je odpowiedniemu tertonowi.

Do jej inkarnacji zaliczali się: Pema Ledre Tsel (1291-1319?), który w Tanglung Dramo Drak odkrył nauki Khandro njingthig Rabdziam (1308-1363), który głosił nauki w słowie i piśmie (1450-1521)

Kiedy król miał 59 lat, z królowej Droza Cziangdziub urodził się książę Mutik (albo Mutri) Tsepo alias Senaleg Dzingjon. Później został trzydziestym dziewiątym władcą Tybetu. Otrzymał nauki i przekazy od Guru Rinpocze i osiągnął wysokie urzeczywistnienie. Był ojcem pięciu synów: Tsangmy, Gjalse Lhadzie (alias Cziogtruba Gjalpo), Lhundrubu, Tri Ralpacziena, który został czterdziestym królem, oraz Lang Darmy, czterdziestego pierwszego króla i ostatniego władcy dynastii Czogjal.

Jak podano wcześniej, kiedy Guru Rinpocze opuścił Tybet, królem był Mutri. Do jego inkarnacji zaliczają się: Guru Dziertse, Karma Czagme (1613-1678), Szczien Rabdziam Tenpe Gjeltzen (1650-1704) i Apang Terton (?-1945).

Dwudziestu pięciu poddanych (uczniów) Guru Rinpocze w Tybecie

Nubczien Sandzie Jeszie

(1) Nubczien Sandzie Jeszieurodził się w dolinie Drak w klanie Nub.

Od siódmego roku życia studiował wspólnie z Otrenem Palkji Szonu i stał się mistrzem tantr. Kiedy od Guru Rinpocze otrzymał inicjację wielkiej sadhany ośmiu mandal, jego kwiat upadł na mandalę Jamantaki, gniewnego

Mańdziuśri, który jest mandalą ciała wszystkich buddów. Po trwającej 21 dni praktyce, miał czystą wizję bóstwa. Dzięki swojej niezwyklej mocy, zniszczył trzydzieści siedem wsi w dolinie Drak i z pomocą magicznego ognia spalił ich siły. W jaskini Drak Jang Dzong wbił w skałę swoją drewnianą phurbę tak jakby była błotem. Phurba była tam jeszcze w 1956, kiedy odwiedziłem to miejsce.

Nubczien siedmiokrotnie odwiedził Indie, Nepal i Trusę (w Azji Centralnej) i otrzymał nauki od Śri Simhy, Vimalamitry, Śantigarbhy, Dhanaśili, Wasudhary i Czietseña Kje. W Tybecie otrzymał różne nauki od Njak Dźnianakumary, Sokpo Palgji Jeszie i Śang Gjalwe Jontena. W nim zbiegły się tantryczne przekazy mahajaogi, anujogi i semde atijogi.

Kiedy zły król Lang Darma zaczął niszczyć Dharmę w Tybecie, wezwał Nubcziena i jego uczniów i zapytał ich:

-- Jakiego rodzaju moc posiadacie?

-- Przyjrzyj się mojej mocy, jaka powstaje z samego tylko mówienia mantry

-- powiedział Nubczien i podniósł rękę nad głowę w geście napomnienia. Nad głową Nubcziena król ujrzał dziewięć skorpionów tak wielkich jak jaki.

Przerażony król zawołał:

-- Nubczien, nie wyrządę krzywdy cennym tantrykom.

-- Zobacz również i to -- powiedział Nubczien i pokazał skale gest napomnienia. Uderzył w nią piorun i roztrzaskał ją na kawałki. Przerażony król rzekł:

-- Nie wyrządę krzywdy ani tobie, ani twoim uczniom -- i uwolnił ich.

Dzięki Nubczienowi król Lang Darma nie zniszczył nauk tantrycznych i jego długowłosych, ubranych na biało zwolenników.

Nubczien jest drugim z trzech największych odbiorców tantr, którzy upowszechniali w Tybecie nauki mahajogi, anujogi i semde atijogi tradycji ningmapy. Pierwszym był Njak Dźnianakumara, jeden z głównych uczniów Guru Rinpocze. Trzech mistrzów z klanu Zur liczy się razem jako trzeciego. Są to: Zurczien Śakja Dziungne, jego bratanek Zurczung Śerab Drakpa, oraz syn Zurczunga, Zur Śakja Senge.

Nubczien miał wielu uczniów, do których zaliczał się Khulung Jonten Gjatso i napisał wiele istotnych tekstów. Żył 130 lat, chociaż inne wersje mówią, że opuścił ciało w wieku 111 lub 113 lat. Żył w czasach Ngadaka Palkhor Tsena, wnuka króla Lang Darmy i w jednym ze swych dzieł napisał: Ja, Sandzie, młody kapłan z Nup, osiągnąłem wiek 130 lat.

Do jego inkarnacji zaliczali się: Dumgja Szingtrom, Drime Kunga (kon. XIV w.), Tsasum Lingpa (pocz. XV w.) oraz Sangdak Tinle Lhundrub (1611-1662).

Gjalwa Cziokjang

(2) Gjalwa Cziokjang urodził się w Phenjul w klanie Ngenlam. Od Śantarakszity otrzymał pełną ordynację mniszą w pierwszej grupie siedmiu wyświęconych Tybetańczyków. Zyskał sławę dzięki prowadzeniu zdyscyplinowanego życia. Kiedy od Guru Rinpocze otrzymał inicjację do wielkiej sadhany ośmiu mandal, jego kwiat upadł na mandalę Hajagriwy. Hajagriwa jest ucieleśnieniem mowy buddów. Praktykował sadhanę Hajagriwy w Wentsa, sam przekształcił się w Hajagriwę i na koronie swojej głowy słyszał rzenie konia. Osiągnął również moc nad długością życia. Mówi się, że kiedy zachorował wnuk Lang Darmy, Ngadak Palkhor Tsen, Gjalwa Cziokjang

wykonał [rytuał] Gjalpo Tseto i Ngadak wyzdrowiał.

Wśród jego inkarnacji znajdowali się: Guru Tseten (XIII w.), Gjaton Pema Wangdziuk (XIII w.) i Thekczen Lingpa (1700-1775/6). Karma Pakši (1206-1283), II Karmapa, przyznał, że jest inkarnacją tego adepta.

Namkhe Njingpo

(3) Namkhe Njingpourodził się w Lhodrak w klanie Nub. Również i on został wyświęcony na mnicha przez Śantarakszite. Podczas otrzymywania inicjacji do wielkiej sadhany ośmiu mandal, [rzucony przez niego] kwiat upadł na mandalę Jangdak (Śri Heruki). To bóstwo jest ucieleśnieniem umysłów buddów. Dzięki praktyce sadhany przemieszczał się podróżując na promieniach słońca. Nauczył się sanskrytu i wyruszył do Indii, gdzie między innymi otrzymał nauki od mahasiddhy Humkary. Po powrocie do Tybetu probonowscy ministrowie złośliwie go oczernili, wskutek czego został wygnany do Lhodrak Kharczu w południowym Tybecie. Kiedy przebywał w jaskini Tragmar, położonej w pobliżu jego rodzinnej wsi, jego brat, który był biednym chłopem, przyszedł go prosić o kilka ziaren do zasiania. [Namkhe Njingpo] powiedział do brata:

-- Jesteś chłopem i jeśli nie masz ziarna, to jak ja, jogin, mogę je znaleźć w jaskini? -- Dał mu trochę kamyków i powiedział:

-- To wstyd przyznać się przed ludźmi, że nie ma się niczego do zasiania idź więc na pole i udawaj, że siejesz.

Brat zrobił tak jak mu powiedział i następnego lata zebrał najlepsze plony w okolicy.

Raz, kiedy Namkhe Njingpo leciał po niebie, jego różaniec spadł mu do doliny. Kiedy zleciał w dół i podniósł różaniec, pozostawił duże odciski swoich pięciu palców, które wypełniły się kwiatami. Później dakinie zbudowały tam pięć stup. Kiedyś wręczył kilku uczniom trochę kamyków. Wyrzucili je, ale jeden z nich zachował je. Okazało się, że stały się wspaniałymi turkusami.

Praktykował głównie w Lhodrak Kharczu. Miewał czyste wizje osobistych bóstw. Udał się do niebiańskiej czystej krainy, nie pozostawiając po sobie fizycznego ciała.

Do jego inkarnacji zaliczali się: Cziangdziub Lingpa (XIV w.), Trati Ngakcziang (XVIII w.) oraz Rigdzin Tsewang Norbu (1698-1755).

(4) Njak Dźnianakumara urodził się w Jarlung Czo w południowym Tybecie w klanie Njak. Był również zwany Gjalwe Lodro i Jesze Szonu. Na jego gardle widniały pieprzyki w kształcie skrzyżowanych wadźr. Został wyświęcony na mnicha przez Śantarakszite. Został wielkim uczonym i przełożył [na tybetański] wiele sutr i tantr. Otrzymał nauki od Guru Rinpocze, Vimalamitry, Wajroczyana i Judra Njingpo. Został pierwszym w Tybecie z wielkich dzierżawców nauk mahajogi, anujogi i semde atijogi. Kiedy Guru Rinpocze inicjował go w wielką sadhanę ośmiu mandal, jego kwiat -- podobnie jak kwiat króla -- upadł na mandalę Czieczioka. Praktykował Dutsi Czieczioka, dzięki czemu w Jarlung Śeltrak wbił palec w suchą skałę, sprawiając, że trysnął z niej strumień. Stawił czoła wielu niebezpieczeństwom, w tym trzykrotnie takim, które zagrażały jego życiu. Praktykował sadhanę Wadźrakili i dzięki mocy swoich siddhi wyeliminował negatywne siły. Potrafił się przekształcić w różne

formy. Przełożył na tybetański wiele tekstów.

Poza wieloma innymi, miał ośmiu głównych uczniów, a wśród nich Sokpo Palkji Jeszie i Otrena Palkji Szonu. Do jego inkarnacji zaliczali się: Ramo Śelmen (XII w.), Nji osel (XIII w.), Khedrub Lodro Gjaltzen i Kathok Gjurme Cziogdrub (XV w.).

(5) Khandro Jeszie Tsogjal. Krótka notka o życiu Khandro Jeszie Tsogjal znajduje się na str. , wśród informacji o pięciu głównych partnerkach Guru Rinpocze. Do jej licznych inkarnacji zaliczały się: Cziomo Menmo, Pema Tsokji (1248-1283?), Khandronma Kunga Bum (XIV w.) oraz Rigdzin Tinle Namgjal.

(6) Palgji Jeszie urodził się w Jadrok w klanie Drogmi. Stał się uczonym tłumaczem wielu tantr, zwłaszcza tantr bóstw Mamo Matarah Botong. Podczas inicjacji wielkiej sadhany ośmiu mandal jego kwiat spadł na mandalę Lame Heruki z Mamo Botong, przez co stał się adeptem tej mandali. Podporządkował sobie światowe duchy, zwłaszcza [te z klasy] mamu i uczynił z nich swoje sługi.
Do jego inkarnacji zaliczali się Raśak Cziobar i Kharak Deczien Lingpa.

(7) Palgji Senge urodził się w klanie Lang. Udał się do Indii i Oddijany i został tłumaczem. Podczas inicjacji do wielkiej sadhany ośmiu mandal jego kwiat upadł na mandalę Dzigtena Czioto (Lokastotrapudży). Osiągnął wielką, ezoteryczną moc i potrafił okiełznać światowe duchy. W Patro Taktsang w Bhutanie, gdzie praktykował sadhanę, miał wizję gniewnego buddy Drakpa Kundu z mandali Dzigtena Czioto. Zrealizował zarówno zwykle jak i nadzwyczajne siddhi.
Do jego inkarnacji zaliczają się: Raton Tobden Dordże i Dzogczien Pema Rigdzin (1625-1697).

(8) Wajroczanajest największym tłumaczem pism buddyjskich w historii Tybetu. Odpowiadał za sprowadzenie do Tybetu i przełożenie wielu sutr i tantr, zwłaszcza dwóch lub trzech kategorii nauk dzogpa czienpo, w tym semde i longde.
Urodził się w Njemo Cziekhar w prowincji Tsang jako syn Dordże Gjalpo z klanu Pakor. W dzieciństwie ujawnił, że posiada wiele niezwykłych mocy, takich jak umiejętność latania po niebie, pozostawiania odcisków na skale i przepowiadania przyszłości. Był niezwykle inteligentny.
Dzięki proroczej radzie Guru Rinpocze, król Trisong Detsen wysłał go do Samje, gdzie wyuczył się na tłumacza. Był jednym z pierwszych siedmiu Tybetańczyków, którzy złożyli przed Śantarakszita ślubowania mnisie. Przy ceremonii otrzymał imię Wajroczanarakszita. Podczas inicjacji w wielką sadhanę ośmiu mandal jego kwiat upadł na mandalę Mopy Tranag (Wadźramentrabhiru). Na polecenie króla Wajroczana wraz z mnichem Legdrupem z prowincji Tsang, byli dwoma pierwszymi, którzy udali się do Indii w poszukiwaniu nauk Dharmy. W drodze napotkali na 57 trudności, które niemal przesądzały o niepowodzeniu całego przedsięwzięcia. Zignorowali jednak przeszkody i dotarli do Indii. Tam, w lesie Tsenden Silczie w Dhanakośi, spotkali potajemnie Śri Simhę. Pewnej nocy, w najściślejszej tajemnicy, otrzymali nauki semde. Wajroczana zapisał mlekiem białej krowy na białej bawełnie osiemnaście tantr semde, aby

[niepowołani] ludzie ich nie widzieli. Kiedy chciał odczytać tekst, trzymał go nad dymem, co pozwalało mu dostrzec litery. Mnich Legdrub był zadowolony z tego, co udało im się zdobyć, i udał się w drogę powrotną do Tybetu, został jednak zabity przez strażników dróg.

Wajroczana poprosił Śri Simhę o więcej nauk i otrzymał nauki i wyjaśnienia na temat wszystkich sześćdziesięciu tantr semde. Nauczono go również trzech kategorii longde. Wajroczana otrzymał ponadto w czystej wizji od Prahewadzry (= Garaba Dordże) nauki na temat 6.400.000 tantr (czyli wierszy) dzogpa czienpo, a od mistrza Mańdziuśrimitry błogosławieństwa jego ciała iluzorycznej mądrości.

Wajroczana dotarł do Tybetu dzięki mocy szybkiego chodu. Tam w dzień przekazywał królowi zwykle nauki, a nocą nauki dzogpa czienpo. Poza innymi dziełami przełożył pięć pierwszych z osiemnastu tantr semde. Ten zbiór jest zwany Pięcioma wczesnymi przekładami semde.

W owym czasie niektórzy zazdrośni mieszkańcy Indii zaczęli upowszechniać pogłoski, jakoby nauki, które Wajroczana przyniósł z Indii, nie były buddyjskie. Z powodu błędnych aspiracji i wpływu królowej Tsepongzy oraz pewnych niegodziwych ministrów, król z wielkim żalem poczuł się zmuszony do wygnania Wajroczana do Gjalmo Tsawe Rong (aka Gjarong), regionu na granicy z Chinami. Na wygnaniu Wajroczana wprowadził na buddyjską ścieżkę króla Gjarong, jego ministrów i lud. Książę Judra Njingpo, który był inkarnacją mnicha Legdruba z Tsang, stał się jednym z jego głównych uczniów i dobrze znanym uczonym i dzierżawcą linii przekazu. Judra Njingpo przybył do Samje i spotkał Vimalamitrę. Na prośbę Vimalamitry, król poprosił Wajroczańę o powrót do Tybetu. W drodze do Tybetu spotkał 85-letniego człowieka imieniem Mipham Gonpo i udzielił mu nauk dzogpa czienpo. Z powodu zaawansowanego wieku Mipham Gonpo nie potrafił utrzymać pozycji medytacyjnej, korzystał więc z szarfy i laski, które pozwalały mu siedzieć w bezruchu w pozycji wyprostowanej. Ten stary człowiek osiągnął tęczowe ciało.

Poza Judrą Njingpo i Miphamem Gonpo, głównymi uczniami Wajroczana byli Njak Dźnianakumara i Śerab Dolma z Li. Później Śerab Dolma zaprosiła swego mistrza do krainy Li. Stamtąd udał się do lasu Bhasing w Nepalu, gdzie zniknął w tęczowym ciele.

Wajroczana to wzniosły tłumacz buddyizmu tybetańskiego. Przełożył wiele tekstów sutr i tantr, a jego uczoność i skuteczność jako tłumacza są znacznie bardziej godne uwagi niż wszystkich pozostałych tłumaczy w historii buddyizmu tybetańskiego. Ngok Loden Śerab (1059-1109), który był jednym z największych tłumaczy w okresie nowych przekładów, powiedział:

Wajroczana jest jak przejrzyste niebo.

Ka[wa Paltseg] i Cziok[ro Lu'i Gjaltsen] są jak słońce i księżyc.

Rinczien Zangpo Rinczien Zangpo (958-1051) to największy tłumacz w okresie nowych przekładów... 'jest jak poranna gwiazda.

A my jesteśmy tylko świetlikami'.

Do jego licznych inkarnacji zaliczali się: Drapa Ngon Szczien (1012-1090?), Dordże Lingpa (1346-1405), Kunkhjong Lingpa (1396-1477?), Czioden Dongak Lingpa (XV w.), Trengpo Śerab ozer (1518-1572), Minling Terczien (1646-1714), Rongton Deczien Lingpa (1663-?), Gjalse Szenpen Thaje (1800-?) oraz Kongtrul Jonten Gjatso (1813-1899).

(9) Judra Njingpo był księciem Gjalmo Tsawe Rong (aka Gjaron) we wschodnim Tybecie. Kiedy Wajroczana został wygnany do Gjalmo Tsawe Rong, otrzymał od niego nauki i stał się wielkim uczonym i tłumaczem. Judra przybył do Tybetu Centralnego i otrzymał nauki od Guru Rinpocze. Między innymi przełożył ostatnie trzynaście z osiemnastu tekstów semde. W rezultacie swoich osiągnięć mógł przyjąć tak różne formy jak np. żółtej wadźry. Sławę zyskał dzięki wyśmienitej realizacji dzogpa czienpo. Stał się jednym z największych w Tybecie mistrzów nauk semde i longde dzogpa czienpo.

Wśród jego licznych inkarnacji byli: Mingling Loczien Dharmaśri (1654-1717), Terton Dordże Thogme i Mingling Khenczien Orgjen Tendzin (XV w.).

(10) Dordże Duddziom urodził się w Tsang Rong w klanie Nanam. W młodości był ministrem króla Trisong Detsena i jako jego emisariusz udał się do Nepalu, aby zaprosić Guru Rinpocze do Tybetu. Został uczniem Guru Rinpocze i dzięki praktyce sadhany Wadźrakili osiągnął realizację. Dzięki osiągniętej kontroli nad umysłem i powietrzem, podróżował po niebie z szybkością wiatru, a w pobliżu Samje bez kłopotów przeszedł przez górę. Wśród jego inkarnacji byli: Palpo Ahung (XIII w.), Rigdzin Godem (1337-1408) i Rigdzin Legden Dzie (XV w.).

(11) Jeszie Jang był mnichem i jednym z ośmiu głównych kaligrafów tekstów ter[m]. Otrzymał nauki od Guru Rinpocze i wybierał się do czystych krain buddów, aby otrzymywać od nich nauki.

(12) Sokpo Lhapał był kowalem. Njak Dźnianakumara dojrzał w nim oznaki, które uznał za odpowiednie do praktykowania sadhany Wadźrakili i przyjął go na ucznia. Njak i Guru Rinpocze udzielili mu nauk i inicjacji. W wyniku praktyki sadhany Wadźrakili osiągnął ezoteryczną moc. Dzięki temu mógł gestem schwytać dzikie zwierzęta, a przy trzech okazjach okiełznał wrogów swego nauczyciela, Njaka.

Mówi się, że (13) Nanam Jeszie jest tą samą osobą, co Śang Jeszie De, który był jednym z trzech tłumaczy, niemal dorównującym skuteczności i uczoności Wajroczenie. Dwaj pozostali to Kawa Paltseg i Cziokro Lu'i Gjaltzen. Dzięki sadhanie Wadźrakili [Nanam Jeszie] osiągnął ezoteryczną moc i stał się wielkim mistrzem nauk Wadźrakili. W rezultacie swego osiągnięcia potrafił latać jak ptak.

(14) Palgji Wangczyukz klanu Kharczen był bratem Jeszie Tsogjal. Ten świecki tantryk towarzyszył Guru Rinpocze w jego podróżach do różnych części Tybetu. Dzięki praktyce Wadźrakili osiągnął ezoteryczną moc, co pozwalało poskromić wrogów Dharmy, gdy tylko wskazał na nich phurba.

(15) Denma Tsemangurodził się w dolinie Den w prowincji Kham. Był jednym z najsławniejszych kaligrafów, odcyfrował wiele tekstów z ter[m] i został wielkim tłumaczem. Od Guru Rinpocze otrzymał wiele nauk tantrycznych i posiadał moc niezapominania.

(16) Kawa Paltsegurodził się w Kawa w dolinie Phenpo. Był jednym z

trzech największych tłumaczy tybetańskich, a jego rolę wychwalał Guru Rinpocze. Znajdował się wśród pierwszych siedmiu mnichów, jacy zostali wyświęceni w Tybecie. Dzięki praktyce osiągnął moc poznania myśli innych. Przełożył wiele sutr i tantr i był jednym ze sławnych kaligrafów i autorem wielu tekstów.

Do jego inkarnacji zaliczali się: Drawa Ngonse (1012-1090?), który odkrył jako ter[mę] czterotomowe dzieło z medycyny tybetańskiej, Gjuśi. Do dzisiaj jest to główne źródło medycyny tybetańskiej.

Niektórzy mówią, że Drawa Ngonse był inkarnacją zarówno Wajroczy, jak i Śupu Palgji Senge.

(17) Śupu Palgji Sengeurodził się w tym samym klanie, co król. W młodości był ministrem na dworze króla i jednym z emisariuszy, którzy udali się do Nepalu w celu zaproszenia Guru Rinpocze do Tybetu. Przełożył wiele tekstów związanych z Mamo, Jamantaką i Wadżrakilą i był jednym z ośmiu najznakomitszych umysłów tybetańskich w swoim czasie. Dzięki sadhanom Mamo i Wadżrakili osiągnął ezoteryczną moc. Zademonstrował ją zwracając bieg rzeki Ngamso, strumienia Czimphu oraz rozbijając na kawałki skałę przy pomocy swojej phurby. Podczas konsekracji Samje, rozdzielił oczyszczone masło na znak swego dobrobytu i dedykacji. Jego inkarnacją był między innymi Namczio Mingjur Dordze (1645-1667).

(18) Dre Gjalwe Lodro był w młodości członkiem wewnętrznego kręgu na dworze króla. Po wyświęceniu został jednym z głównych uczniów Guru Rinpocze i tłumaczem. Odwiedził Indie i otrzymał nauki na temat Jandak, a od mistrza Humkary. Dzięki swojej ezoterycznej mocy wyzwolił swoją matkę, która odrodziła się w jednym z niższych światów przekształcić zwłoki w złoto. Osiągnął długowieczność i żył jeszcze w czasach Rongzoma Czoanga.

(19) Khjecziung Lotsa należał do klanu Drogmi. Gdy był jeszcze bardzo młody, został tłumaczem. Stąd jego imię, oznaczające chłopiec-tłumacz'. Otrzymał nauki od Guru Rinpocze i żył jako świecki tantryk. Dzięki osiągniętej ezoterycznej mocy potrafił gestem palców przywołać ptaki lecące na niebie.

Wśród jego inkarnacji znajdowali się: Terczien Dudul Dordze (1615-1672), Szczien Rabdziam Tenpe Gjaltsen (1650-1704), Khordong Nuden Dordze (XVIII/XIX w.), Duddziom Lingpa (1835-1904) i Khjabdzie Duddziom Rinpocze (1904-1987).

(20) Tenpa Namkha był wielkim mistrzem bonu zwanym również Khjerponem Czienpo. Zwolennicy bonu czcili go jako inkarnację założyciela bonu Tenpy Namkha. Został uczniem Guru Rinpocze i tłumaczem tekstów buddyjskich. Dzięki swojej ezoterycznej mocy potrafił okiełznać gestem dzikie jak i żyjące na północnych równinach Tybetu.

Do jego inkarnacji zaliczali się: Bonpo Draktsel (XI w.) i Rigdzin Lhundrup (1611-1662), który był inkarnacją Nubcziena i Tenpy Namkha.

(21) Otren Palgji Wangdziuk urodził się w Ojugda. Był świeckim tantrykiem i został serdecznym uczniem Guru Rinpocze i wielkim uczonym tantry. Osiągnął ezoteryczną moc dzięki praktyce sadhany Guru w gniewnej

formie. Jego niezwykła moc sprawiła, że pływał w wielkich rzekach jak ryba, chociaż nie umiał pływać.

(22) Ma Rinczien Cziokurodził się w dolinie Phenpo. Był jednym z dziewięciu najinteligentniejszych Tybetańczyków swoich czasów. Znajdował się wśród pierwszych siedmiu Tybetańczyków, jacy zostali wyświęceni na mnichów przez Śantarakszite. Był zwolennikiem filozofii Nagardżuny i znawcą Tantry Guhjagarbha-majadžala. Wraz z Kamalaśilą znajdował się wśród zwolenników linii Śantarakszity podczas sławnej dysputy w Samje, kiedy to pokonali swego przeciwnika, chińskiego mistrza Hwaszanga Mahajanę. Przełożył znacząco ilość tekstów buddyjskich i otrzymał wiele nauk od Guru Rinpocze, a dzięki praktykowaniu ich, osiągnął realizację. Swoją ezoteryczną moc ujawnił tnąc skały na kawałki, tak jakby były ciastem, a następnie zjadając je jak pożywienie. Odwiedził Kham, gdzie jednym z jego uczniów został Tsukru Rinczien Szonu.

(23) Lhalung Palgji Dordże urodził się w Kungma Czie. W młodości stacjonował na granicy z Chinami, gdzie pokonał znaczne siły chińskie. Wraz z dwoma braćmi został wyświęcony na mnicha przez Vimalamitrę. Od Guru Rinpocze otrzymał ślubowania bodhisattwy i inicjacje tantryczne. Dzięki swoim osiągnięciom mógł bez przeszkód przenikać przez góry. Kiedy król Lang Darma niszczył buddyjskie świątynie i mordował buddystów, Palkji Dordże zabił króla strzałą i odleciał do Kham. Pod koniec życia rozpuścił się w ciało tęczowe. Wśród jego inkarnacji byli: Paljul Pema Norbu (1679-1757) i Rigdzin Njima Drakpa (1647-1710).

(24) Langtro Koncziok Dziungneurodził się w Cziang Tanak w Tsang. Był ministrem na dworze króla. Później został mnichem i tłumaczem i od Guru Rinpocze otrzymał nauki tantryczne. Dzięki praktyce został wielkim tantrycznym adeptem i zawsze kiedy tego pragnął wysyłał pioruny tak jakby były strzałami. Do jego inkarnacji zaliczają się Ratna Lingpa (1403-1471/8), Rigdzin Longsal Njingpo (1625-1692) i Dzoczien Pema Rigdzin (1625-1697).

(25) Lasum Gjalwa Cziangdziub był jednym z pierwszych siedmiu Tybetańczyków, którzy zostali wyświęceni na mnichów. Był jednym z dziewięciu najbardziej inteligentnych ludzi swoich czasów. Od Guru Rinpocze otrzymał nauki i inicjacje, wielokrotnie odwiedził Indie i przetłumaczył wiele tekstów. Dzięki swojej praktyce potrafił zawisnąć w powietrzu w pozycji medytacyjnej. Do jego inkarnacji zaliczał się Rigdzin Kunzang Śerab (1636-1699).

Copyright © 2009 Jacek Sieradzan

Wersja wstępna, niesformatowana – zabronione jest powielanie wersji drukowanej i elektronicznej oraz umieszczanie tekstu na stronach WWW bez zgody tłumacza.

Opublikowano za zgodą Jacka Sieradzana na blogu Tseringa (www.tsering.wroclaw.pl)